

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΟΡΩΝ (του Βασίλη Βιλιάρδου)

Η προσπάθεια «εγκατάστασης» τυπικών κυβερνήσεων στη ζώνη του Ευρώ, με τις «σκιώδεις» στο «παραπέτασμα», φαίνεται να έχει ξεκινήσει από την Ελλάδα – η οποία πλέον διοικείται μη δημοκρατικά, από μία υπόγεια εξουσία στο παρασκήνιο.

“Πρακτικά, μεταξύ του κόσμου της Πολιτικής και του κόσμου της Οικονομίας σήμερα, δεν μεσολαβεί ούτε καν ένα λεπτό φύλο χαρτιού. Οι σύγχρονες τάσεις, με πρωτοβουλία των μονοπωλιακών υπερεπιχειρήσεων (Καρτέλ), ειδικά αυτών του χρηματοπιστωτικού κλάδου, φαίνεται να μας οδηγούν στην επαναφορά της **φεουδαρχίας**. Αυτό σημαίνει ότι, δίπλα από τις τυπικές δομές, δίπλα δηλαδή από τα δημοκρατικά εκλεγμένα κοινοβούλια, η «άτυπη», η σκιώδης καλύτερα εξουσία, κερδίζει ξανά ειδικό βάρος – με συνεχώς αυξανόμενους ρυθμούς. Οι εκλεκτοί της «άτυπης εξουσίας» τώρα, οι αυτοαποκαλούμενοι βέβαια εκλεκτοί, οι οποίοι κυβερνούν τον κόσμο εκ των άνω, κρύβονται όλο και περισσότερο από τους υπόλοιπους» – σε λέσχες με κρυφά, αυστηρώς εμπιστευτικά θέματα συζητήσεων, καθώς επίσης πίσω από τις «εκλεγμένες» κυβερνήσεις”.

Όπως αναλύσαμε ήδη στο άρθρο μας «Η αποκρατικοποίηση της εξουσίας», πλησιάζουμε πάρα πολύ γρήγορα στα τελευταία στάδια των «νεοφιλελεύθερων ιδιωτικοποιήσεων», οι οποίες «διευρύνθηκαν» στις αρχές της δεκαετίας του 1980, με «ηγέτη» τις Η.Π.Α. και τη Μ. Βρετανία. Αφού προηγήθηκαν οι μεγάλες κρατικές εταιρείες, μεταξύ των οποίων βέβαια οι κοινωφελείς, οι οποίες εξαγοράσθηκαν από τις υπερμεγέθεις πολυεθνικές (μόνο αυτές διαθέτουν τα απαιτούμενα κεφάλαια), η διαδικασία τείνει προς το τέλος της – με τις **ενέργειες της ολοκληρωτικής «κατάληψης» της Πολιτείας**.

Η προσπάθεια «εγκατάστασης» τώρα τυπικών κυβερνήσεων στη ζώνη του Ευρώ, με τις «σκιώδεις» στο «παραπέτασμα» (Καρτέλ, τοκογλυφικές αγορές), φαίνεται να έχει ξεκινήσει από

την Ελλάδα – η οποία πλέον διοικείται, **ασφαλώς μη δημοκρατικά**, από μία υπόγεια εξουσία στο παρασκήνιο. Η εξουσία αυτή, με τις ενέργειες των διαβολικών «συνδίκων πτώχευσης», καθώς επίσης με τη βοήθεια κάποιων «διατεταγμένων ΜΜΕ», προσπαθεί ήδη να ληλατήσει όλα ανεξαιρέτως τα «μέσα παραγωγής» της Ελλάδας, κυρίως δε τις επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, με στόχο την πλήρη εξάρτηση της χώρας μας από τους εντολοδόχους του ΔΝΤ – από τις πολυεθνικές επιχειρήσεις και από το διεθνές, τοκογλυφικό κεφάλαιο.

Προφανώς λοιπόν την πρώτη, δήθεν αυθαίρετη εκ μέρους του ΔΝΤ, ανακοίνωση περί αποκρατικοποίησης των ελληνικών επιχειρήσεων και εκποίησης της δημόσιας περιουσίας, **θα ακολουθήσει ένα «μπαράζ» θετικών άρθρων και εκθέσεων εκ μέρους διαφόρων ΜΜΕ ή «οργανισμών»** – με τη βοήθεια των οποίων θα επιδιωχθεί η συμφωνία των Πολιτών, στην πλήρη υποδούλωση του κράτους τους. Υπενθυμίζουμε εδώ τη «ρήση» του **J.J. Rousseau**, σύμφωνα με την οποία *«Ο λαός δεν μπορεί να διαφθαρεί ποτέ, αλλά είναι δυνατόν να ξεγελασθεί – τότε μόνο είναι που μοιάζει να θέλει αυτό που είναι κακό»*.

Ταυτόχρονα, θα δρομολογηθεί η εγκατάσταση μίας πανίσχυρης **«οικονομικής αστυνομίας»** σε μία «φορολογικά αστυνομική» Ελλάδα, κατά τα πρότυπα της Γερμανίας – ενός εξελιγμένου «μηχανισμού εξουσίας» δηλαδή, ο οποίος θα μετατραπεί σταδιακά σε μία τεράστια, ανεξέλεγκτη γραφειοκρατική εξουσία. Έτσι, θα λειτουργεί «υπόγεια» ένα απίστευτο **«Κράτος εν Κράτει»**, το οποίο θα καταδυναστεύει όλους ανεξαιρέτως τους Πολίτες – με στόχο την πλήρη υποταγή τους στις απαιτήσεις της «δίδυμης», απολυταρχικής εξουσίας **των πολυεθνικών, καθώς επίσης των αγορών**.

Ο **«ναζιστικός μηχανισμός»** αυτός φυσικά δεν θα αγγίζει τους «εργοδότες του», αφού θα έχει δημιουργηθεί από τους ίδιους – ενώ θα χρηματοδοτείται βέβαια, ως συνήθως, από τους οικονομικά αδύναμους Πολίτες της χώρας: **από τα θύματα του**. Η δημιουργία τέτοιου είδους «κατασταλτικών» μηχανισμών τεκμηριώνει ουσιαστικά την ελλειμματική διακυβέρνηση μίας

χώρας – την αδυναμία της δηλαδή να λειτουργήσει ορθολογικά και σωστά. Ας μην ξεχνάμε ότι, **σε ένα κράτος όπου η διακυβέρνηση είναι καλή, υπάρχουν ελάχιστες τιμωρίες – όχι επειδή απονέμονται πολλές χάρες, αλλά επειδή υπάρχουν ελάχιστοι εγκληματίες (J.J.Rousseau).**

Περαιτέρω, θα ακολουθήσουν «προτροπές» εκποίησης-αποκρατικοποιήσεων εκ μέρους της Γερμανίας, η οποία **μάλλον δεν θα συμφωνήσει στην παροχή περαιτέρω «βοήθειας» προς την Ελλάδα** – με την αιτιολογία ότι, διαθέτουμε τεράστια περιουσιακά στοιχεία. Πόσο μάλλον όταν η ίδια η Γερμανία έχει ξεπουλήσει σχεδόν όλη τη δημόσια περιουσία της, μετατρέποντας το κράτος της σε προτεκτοράτο, «ηγετικό» βέβαια, των πολυεθνικών – τους Πολίτες της δυστυχώς σε **«άβουλα εξαρτήματα» μίας «καλολαδωμένης» παραγωγικής μηχανής**. Εκτός αυτού, θα «επινοηθούν» πάρα πολλά δήθεν «πλεονεκτήματα» για τους Έλληνες Πολίτες, έτσι ώστε τελικά να πεισθούν να **«υπογράψουν» μόνοι τους, τη θανατική τους καταδίκη**.

Φυσικά, όπως φαίνεται η Γερμανία θα επιμένει σθεναρά στην υποχρέωση έντιμης αποπληρωμής του δημοσίου χρέους μας, με τοκογλυφικά επιτόκια, χωρίς βέβαια να επιδεικνύει την ίδια εντιμότητα για τον εαυτό της – αναφορικά με την πληρωμή των τεράστιων πολεμικών αποζημιώσεων που μας οφείλει, καθώς επίσης των απίστευτα υψηλών υπερτιμολογήσεων της βιομηχανίας της εις βάρος μας (Siemens κλπ). Το να θελήσει όμως κάποιος, η Ελλάδα εν προκειμένω, να αντιμετωπίσει έντιμα τις εκ φύσεως ανέντιμες «αγορές» ή τον ηγετικό, επεκτατικό «πυρήνα» της Ευρωζώνης, είναι μία μάλλον οξύμωρη «παραίνεση», η οποία είναι αδύνατον να λειτουργήσει υπέρ της.

Ολοκληρώνοντας την εισαγωγή μας, βιώνουμε παράλληλα την **«εξέγερση των πεινασμένων»** στις φτωχότερες περιοχές του πλανήτη (Αφρική, Ασία), η οποία δεν προέρχεται φυσικά από την επιθυμία «εκδημοκρατισμού» του λαού αυτών των χωρών. Οι εξεγέρσεις πηγάζουν **από την αδυναμία των Πολιτών τους να τραφούν**, λόγω της τεράστιας αύξησης των τιμών των βασικών εμπορευμάτων – η οποία «πηγάζει» επίσης από τις αχόρταγες

χρηματοπιστωτικές αγορές (επένδυση της υπερβάλλουσας ρευστότητας της δύσης, λόγω της ποσοτικής διευκόλυνσης και των χαμηλών επιτοκίων).

Ο υπόγειος αυτός πόλεμος, ο οποίος διενεργείται με όπλα τις τιμές των βασικών εμπορευμάτων, έχει σαν τελικό στόχο αφενός μεν την «εξουδετέρωση» των αναπτυσσομένων οικονομιών (εσωτερικές επαναστάσεις στην Κίνα, το Ιράν, τη Ρωσία κλπ), αφετέρου δε τη δική μας υποταγή στη δικτατορία των αγορών. Ο Πίνακας I είναι αποκαλυπτικός:

Οι τιμές στον Πίνακα I είναι ενδεικτικές, περίπου δηλαδή, ενώ αναφέρονται στην εκάστοτε επίσημη μονάδα μέτρησης του συγκεκριμένου προϊόντος. Για να κατανοήσει κανείς το πόσο σημαντικές είναι οι αυξήσεις αυτές για τις φτωχές χώρες του πλανήτη, οφείλει να γνωρίζει ότι, **για την αγορά τροφίμων δαπανάται το 80% του μηνιαίου μισθού** (10% στη Γερμανία) οπότε, μία αύξηση κατά 76% (σιτάρι), καθιστά αδύνατη πλέον την εξασφάλιση του συγκεκριμένου προϊόντος από την πλειοψηφία του πληθυσμού.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ

Σύμφωνα με τον **K.Popper**, τα χρήματα, αυτά καθαυτά, δεν είναι ιδιαίτερα επικίνδυνα. Γίνονται όμως επικίνδυνα, εάν μπορούν να αγοράσουν δύναμη – είτε άμεσα, είτε έμμεσα, είτε με την υποδούλωση των οικονομικά αδύναμων, οι οποίοι **αναγκάζονται να «πουλήσουν» τον εαυτό τους για να ζήσουν**. Οι σημερινές συνθήκες της **εντυπωσιακής τρομοκρατίας του «πλήθους»**, με «φόβητρο» τον κίνδυνο χρεοκοπίας του κράτους τους, μάλλον τεκμηριώνουν την τεράστια «ισχύ» των χρημάτων – εάν δημιουργηθούν οι κατάλληλες προϋποθέσεις.

Κατά την άποψη μας τώρα, μόνο η **Πολιτεία** είναι σε θέση, μέσω του νόμου (**Κράτος Δικαίου**), να εγγυηθεί την ίση (δίκαιη) αντιμετώπιση όλων των Πολιτών της, καθώς επίσης ότι, ο καθένας που θέλει να εργασθεί, θα μπορεί να κερδίσει τα μέσα

συντήρησης του. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει κανένας ουσιαστικός λόγος, για τον οποίο δεν θα ήταν κάτι τέτοιο εφικτό – πόσο μάλλον αφού η **ανεργία είναι ουσιαστικά τεχνητή**, με στόχο η ζήτηση εργασίας να διατηρείται σταθερά υψηλότερη από την προσφορά, έτσι ώστε οι εργαζόμενοι να περιορίζουν τις μισθολογικές απαιτήσεις τους (οι πολυεθνικές να αυξάνουν τα κέρδη τους, για να μπορούν να αναπτύσσονται, με εξαγορές ή συγχωνεύσεις, έχοντας τελικό στόχο τη μονοπώληση των επί μέρους κλάδων).

Ίσως οφείλουμε να προσθέσουμε εδώ το ότι τελευταία, στα πλαίσια της συμπίεσης των αμοιβών των εργαζομένων, έχει «στρατευθεί» και ο πληθωρισμός – **για τη μέτρηση του οποίου αλλάζει κατά το δοκούν το καλάθι των προϊόντων**, ενώ οι αποφάσεις (βασικά επιτόκια κλπ), λαμβάνουν κυρίως υπ' όψιν τον **«πυρήνα του πληθωρισμού»**. Δηλαδή, δεν προσμετρούνται οι τιμές της ενέργειας και των τροφίμων, με την αιτιολογία ότι υπόκεινται σε έντονες εποχιακές διακυμάνσεις (!). Όσο λοιπόν ο πληθωρισμός διατηρείται τεχνητά χαμηλός, οι εργαζόμενοι δεν απαιτούν υψηλότερες αμοιβές (πόσο μάλλον όταν βλέπουν κατατρομαγμένοι να υπερχρεώνονται-εξαθλιώνονται οι χώρες γύρω τους) – οπότε **δεν ακολουθεί ο σπειροειδής ανοδικός κύκλος μισθών-τιμών**, ο οποίος υποχρεώνει τις κεντρικές τράπεζες στην άνοδο των βασικών επιτοκίων, για την καταπολέμηση των παρενεργειών της συγκεκριμένης διαδικασίας (υπερπληθωρισμός κλπ).

Συνεχίζοντας τη σκέψη μας, ανεξάρτητα από όλες τις δυσλειτουργίες της, **η «πολιτική δύναμη» αποτελεί το κλειδί της προστασίας μας, απέναντι στις προσπάθειες της οικονομικής μας υποδούλωσης**. Επομένως, η λύση των προβλημάτων μας είναι η πολιτική δύναμη και ο έλεγχος της – αφού κανένας δεν επιθυμεί την απόλυτη κυριαρχία της οικονομικής εξουσίας. Εάν χρειασθεί λοιπόν, η οικονομική δύναμη οφείλει να καταπολεμηθεί, έτσι ώστε να τεθεί κάτω από τον έλεγχο της πολιτικής εξουσίας.

Κατ' επέκταση, **το κεντρικό πρόβλημα των ανθρωπίνων κοινωνιών είναι ο έλεγχος της πολιτικής εξουσίας**, η οποία

είναι η μόνη που μπορεί να «δαμάσει» την οικονομική δύναμη. Από τη στιγμή λοιπόν που θα καταφέρουμε να βρούμε τις μεθόδους ελέγχου της πολιτικής δύναμης, καταπολεμώντας τη διαφθορά της, όλα τα υπόλοιπα προβλήματα της κοινωνικής ζωής είναι πολύ πιο εύκολο να επιλυθούν.

Σε μία Δημοκρατία λοιπόν, οι ελεύθεροι, ενημερωμένοι Πολίτες είναι αυτοί, οι οποίοι κρατούν τα κλειδιά, για τον έλεγχο των «οικονομικών δολοφόνων» – επομένως, οι Πολίτες είναι αυτοί που έχουν τη δυνατότητα να τους «δαμάσουν». Οφείλουν όμως να συνειδητοποιήσουν την τεράστια δύναμη τους, καθώς επίσης να χρησιμοποιήσουν σωστά τα «κλειδιά» που έχουν στη διάθεση τους.

Ο καλύτερος δυνατός τρόπος «χρήσης» των κλειδιών αυτών, είναι **η επιμονή των Πολιτών στη διαμόρφωση θεσμών** – συγκεκριμένων «πλαισίων» δηλαδή, σε σχέση με τη λειτουργία και τον έλεγχο της Πολιτείας. Οι θεσμοί αυτοί οφείλουν να ελέγχουν δημοκρατικά την Πολιτική, υποχρεώνοντας την ταυτόχρονα να περιορίζει την οικονομική δύναμη – με στόχο την προστασία όλων από την οικονομική ή λοιπή «εκμετάλλευση».

Συνεχίζοντας, εάν επιλέξουμε τη «διεύρυνση» της εξουσίας της Πολιτικής, με στόχο την προστασία της ελευθερίας μας από την οικονομική εξουσία, θα πρέπει να σκεφθούμε ότι **είναι δυνατόν κάποτε, αυτές οι διευρυμένες «πολιτικές» εξουσίες, να περιέλθουν στα χέρια λάθος προσώπων** – οπότε θα πρέπει να λάβουμε έγκαιρα, σωστά μέτρα αντιμετώπισης τέτοιων κινδύνων. Η πιθανότητα αυτή τεκμηριώνει επίσης την άρνηση μας, να εμπιστευόμαστε την ηγεσία ενός κράτους σε κάποιους «εκλεκτούς» (**Πλάτωνα**) – επειδή κανένας δεν μας εγγυάται ούτε την «ποιότητα», ούτε τη διάρκεια ή τη συνέχεια αυτής της εξουσίας.

Η λύση στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι άλλη από τη διεύρυνση της συμμετοχής των Πολιτών στις αποφάσεις της Πολιτείας – **με τη βοήθεια της «εγκατάστασης» της άμεσης δημοκρατίας**. Επίσης, πέρα από της επιτροπές Πολιτών, η

δημιουργία ενός ειδικού μηχανισμού ελέγχου της πολιτικής εξουσίας, ενός **Σώματος Δίωξης του Πολιτικού Εγκλήματος** κατά κάποιον τρόπο το οποίο, με την ενεργή συμμετοχή του Δικαστικού Σώματος (εισαγγελείς κλπ), θα μπορεί να ελέγχει μεθοδικά όλα όσα «διαδραματίζονται» στο χώρο της Πολιτικής (συμβάσεις, διαφθορά κλπ).

Ολοκληρώνοντας, επειδή θεωρούμε ότι, **η κρατική δύναμη, η πρωτοκαθεδρία της Πολιτικής δηλαδή, πρέπει να παραμείνει για πάντα ένα επικίνδυνο αλλά αναγκαίο κακό**, αφού είναι η μοναδική «Αρχή», η οποία ελέγχεται από τους «Αρχόμενους», από τους Πολίτες και την ψήφο τους δηλαδή, οφείλουν να ενισχύονται συνεχώς οι δημοκρατικοί θεσμοί μας – ενώ δεν πρέπει ποτέ να «χαλαρώνουμε» την επαγρύπνηση μας, **την ενεργή συμμετοχή μας δηλαδή στα πολιτικά δρώμενα**, αφού οι αυξημένες δικαιοδοσίες στο κράτος, για «παρεμβατικό σχεδιασμό» της κοινωνικής ζωής, απειλούν τα μέγιστα την «ορισμένη», την οροθετημένη δηλαδή ελευθερία μας.

Σε κάθε περίπτωση δε, ειδικά σε εποχές όπως η σημερινή, οφείλουμε να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί στις συμπεριφορές και στις αντιδράσεις μας. **Τόσο οι κοινωνικές εξεγέρσεις, όσο και η εχθρική αντιμετώπιση της μίας ομάδας από την άλλη, οι εμφύλιοι πόλεμοι δηλαδή, εξυπηρετούν μάλλον παρά εμποδίζουν την εγκατάσταση της βασιλείας των αγορών σε μία χώρα**. Επομένως οφείλουμε να απέχουμε από τέτοιες ενέργειες, επικεντρώνοντας τις «πρωτοβουλίες» μας εναντίον των πραγματικών εχθρών μας – των πολυεθνικών και των αγορών δηλαδή οι οποίες, μεταξύ άλλων, είναι οι βασικοί ένοχοι της διαφθοράς κάποιων «πολιτικών ανδρών» μας.

Ενδεικτικά εδώ, οι «αντιδράσεις» μας θα μπορούσαν να επικεντρωθούν, όσον αφορά τις πολυεθνικές, στα προϊόντα παραγωγής, καθώς επίσης στις συμβάσεις εργασίας μαζί τους. Για παράδειγμα, **θα ήταν ίσως εύλογο να αποφεύγουμε εντελώς την αγορά των «πολυεθνικών» προϊόντων**, ενώ θα έπρεπε να επιβάλλουμε «υψηλότερες» συλλογικές συμβάσεις (μισθούς) εργασίας μαζί τους – απεργώντας «μαζικά» μόνο από αυτές, όταν

δεν ανταποκρίνονται στις λογικές «απαιτήσεις» μας. Επίσης, θα ήταν προτιμότερο να αγοράζουμε άλλα προϊόντα, έστω και ακριβότερα ή να εργαζόμαστε με χαμηλότερη αμοιβή στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, καθιστώντας τες συνεχώς πιο ανταγωνιστικές.

Από την πλευρά του κράτους, **οφείλουμε να απαιτήσουμε αμέσως όλες τις υπερτιμολογήσεις**, οι οποίες έλαβαν χώρα στα πλαίσια του «χρηματισμού» των πολιτικών – ενώ θα πρέπει να επιβάλλουμε δια νόμου την «εκδίωξη» εκείνων των πολυεθνικών, οι οποίες «συλλαμβάνονται» για τη σκόπιμη διαφθορά δημοσίων λειτουργιών. Επίσης, **είναι σωστό να ζητήσουμε τη φορολόγηση των πολυεθνικών επί του τζίρου τους** (κατά το παράδειγμα της Ουγγαρίας), έτσι ώστε να αποφύγουμε την έντεχνη «φοροαποφυγή» – την τεράστια φοροδιαφυγή τους καλύτερα (με τη βοήθεια υπεράκτιων εταιρειών, transfer pricing και άλλων «ευγενών» μεθοδεύσεων), η οποία **υπολογίζεται τουλάχιστον στο 10% του ΑΕΠ** (περί τα 24 δις € ετησίως). Τέλος, θα έπρεπε να επιβάλλουμε τη σωστή λειτουργία της **επιτροπής ανταγωνισμού** – στην οποία οι πολυεθνικές χρωστούν από πολλά χρόνια τεράστια πρόστιμα (άνω του 1 δις € στην Ελλάδα), χωρίς να έχουν καμία διάθεση να τα πληρώσουν.

Συγκεκριμενοποιώντας και απομονώνοντας τον εχθρό λοιπόν, μπορούμε να ανακαλύψουμε νέες μεθόδους «στοχευμένης» αντιμετώπισης του, **χωρίς να ενοχλούμε όμως τη λειτουργία της Οικονομίας μας**– χωρίς να στρέφουμε τη μία κοινωνική ομάδα απέναντι στη άλλη, χωρίς να κατηγορούμε ο ένας τον άλλο και «διαδηλώνοντας» μόνο για θεσμικά, μη συντεχνιακά, «συλλογικά αιτήματα».

ΟΙ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Δυστυχώς για τους Πολίτες και ειδικά για τη Δημοκρατία, η Πολιτική, εκτός από διεφθαρμένη, είναι **εξαιρετικά ανίσχυρη, συγκρινόμενη με την οικονομική εξουσία** – η οποία σήμερα επελαύνει, γκρεμίζοντας το ένα πίσω από το άλλο

όλα τα φράγματα που την εμποδίζουν. Η Πολιτική, ευρισκόμενη στη μέση των εξελίξεων, αντιμέτωπη με το «πλήθος» από τη μία πλευρά, με όλους εμάς δηλαδή, καθώς επίσης με την τεράστια πλέον οικονομική δύναμη από την άλλη, **με το Καρτέλ και τις πολυεθνικές**, είναι πάρα πολύ δύσκολο να επιβιώσει (άρθρο μας).

Για παράδειγμα, όταν η γερμανίδα καγκελάριος προσπάθησε πρόσφατα να επιβάλλει τους κανόνες της Πολιτείας στις ιδιωτικοποιημένες εταιρείες παροχής ηλεκτρικού ρεύματος, εμποδίζοντας τες να επεκτείνουν τις συμβάσεις με τα πυρηνικά εργοστάσια, απέτυχε παταγωδώς. Υπό την απειλή της μαζικής κατάθεσης αγωγών εκ μέρους τους, αναγκάστηκε να αποσύρει το νομοθέτημα που είχε προετοιμάσει, φοβούμενη βέβαια ότι θα έχανε τις δίκες – **πληρώνοντας επί πλέον αποζημιώσεις στο πανίσχυρο «ενεργειακό» Καρτέλ.**

Το ίδιο συνέβη όταν προσπάθησε να επιβάλλει χαμηλότερες τιμές για το ηλεκτρικό ρεύμα (είναι υπερδιπλάσιες από αυτές της ΔΕΗ), κάτι με το οποίο δεν συμφώνησαν οι εταιρείες – οι οποίες ασφαλώς δεν ανταγωνίζονται μεταξύ τους στα πλαίσια των δήθεν ανοιχτών αγορών, όπως προσπαθούν να μας πείσουν αλλά, αντίθετα, συνεννοούνται πλήρως, μέσα από ένα τέλεια οργανωμένο και λειτουργικό Καρτέλ.

Από την άλλη πλευρά βέβαια, οι όποιες προσπάθειες της γερμανίδας καγκελαρίου σε ευρωπαϊκό επίπεδο, **έρχονται αντιμέτωπες** (με τη βοήθεια των εκεί «στρατευμένων» ΜΜΕ), **με τους Πολίτες της χώρας της** – με αποτέλεσμα να χάνει συνεχώς στις εκλογικές αναμετρήσεις. Ευρισκόμενη λοιπόν ανάμεσα στις δύο κυρίαρχες, αντιμαχόμενες δυνάμεις, στις πολυεθνικές και στο λαό της, είναι πολύ δύσκολο να επιβιώσει, αφού δεν έχει τη δυνατότητα να «εξυπηρετήσει» τις ανάγκες όλων.

Συνεχίζοντας οι πολυεθνικές, έχοντας προφανώς την άνεση να απασχολούν «στρατιές» ικανότατων, καθώς επίσης αρκετά καλοπληρωμένων δικηγόρων ή άλλων διοικητικών στελεχών, **είναι σε θέση να «κατατροπώνουν» τα κράτη, χωρίς να αντιμετωπίζουν την παραμικρή δυσκολία.** Αντίθετα τα εθνικά κράτη, έχοντας στην

υπηρεσία τους συνήθως ανεπαρκή, μη αντίστοιχα πληρωμένα ή εκπαιδευμένα άτομα, στη θέση ακόμη και υπουργών ή πρωθυπουργών, είναι αδύνατον να αντιμετωπίσουν τις πολυεθνικές.

Προφανώς δε, όταν οι πολυεθνικές ιδιωτικοποιούν τις κοινωφελείς εταιρείες (στο παράδειγμα της Ελλάδας τη ΔΕΗ, την ΕΥΔΑΠ, τις συγκοινωνίες, τους δρόμους, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, τις τηλεπικοινωνίες κλπ), αφενός μεν **υπερδιπλασιάζουν τις τιμές**, αφετέρου αποκλείουν κάθε δυνατότητα «άμυνας» των Πολιτών – κάτι που δεν συμβαίνει βέβαια, όταν ο ιδιοκτήτης είναι το κράτος.

Ένα δεύτερο παράδειγμα είναι οι μεγάλες τράπεζες οι οποίες, αυτοαποκαλούμενες «συστημικές», ανάγκασαν τα κράτη να αναλάβουν την πληρωμή των λαθών τους – συνεχίζοντας φυσικά να κερδοσκοπούν ασύδοτα, χωρίς να διατρέχουν τον παραμικρό κίνδυνο (ετεροβαρές ρίσκο). Στη Δανία κρατικοποιήθηκε η δέκατη υπερχρεωμένη τράπεζα πρόσφατα, εις βάρος φυσικά των Πολιτών της, ενώ το ίδιο συμβαίνει σε πολλές άλλες χώρες (στη Γερμανία επίσης).

Ειδικά όσον αφορά την Ιρλανδία, οι τράπεζες είναι αυτές που την οδήγησαν στα νύχια του ΔΝΤ, με τους Πολίτες της να καλούνται να αναλάβουν τα τεράστια χρέη τους. Κάτι ανάλογο συνέβη και στην Ισλανδία, όπου όμως οι Πολίτες της χώρας ευτυχώς αντέδρασαν – μη αναλαμβάνοντας τα χρέη των τραπεζών και στέλνοντας τον πρωθυπουργό τους στο δικαστήριο.

Για να μπορέσουμε λοιπόν να καταπολεμήσουμε τις «αδυναμίες» της Πολιτικής, ενισχύοντας, ως οφείλουμε, τη θέση της απέναντι στην οικονομική εξουσία, **πρέπει να συμμετέχουμε ενεργά στο δημόσιο βίο** – επιβάλλοντας δημοψηφίσματα, επιτροπές ελέγχου και οτιδήποτε άλλο σκεφθούμε προς αυτήν την κατεύθυνση. Υπό τις παραπάνω προϋποθέσεις η Πολιτική, **έχοντας σύμμαχο και όχι αντίπαλο τους Πολίτες**, θα καταφέρει τελικά να επιβληθεί στις «αγορές» – ενώ ταυτόχρονα θα «συλλαμβάνονται», διαμέσου των ελέγχων των Πολιτών, τα διεφθαρμένα, άρρωστα

στελέχη της.

Για παράδειγμα, θα ήταν μάλλον πιο αποτελεσματικές οι ειρηνικές «διαδηλώσεις» έξω από τα σπίτια των αποδεδειγμένα «επίορκων» πολιτικών ή μπροστά στα γραφεία των πολυεθνικών διαφθορέων, από τις συγκεντρώσεις στο κέντρο της πρωτεύουσας – οι οποίες αναμφίβολα εμποδίζουν την ομαλή λειτουργία της οικονομίας. Το ίδιο ίσως ισχύει και για τη **δημόσια «αποπομπή»** τους, η οποία πιθανότατα θα τους οδηγούσε στην απομόνωση ή στην εξορία.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Ένα τρίτο παράδειγμα «πολιτικής αδυναμίας» είναι η **Ελλάδα η οποία, μέσα σε τρία μόλις χρόνια, οδηγήθηκε από τις «αγορές» έντεχνα στη χρεοκοπία** – με τη βοήθεια της οικονομικής κρίσης, της συχνά εξαγορασμένης ψήφου κάποιων Πολιτών, της διαφθοράς ορισμένων πολιτικών, της Γερμανίας, καθώς επίσης της «διατεταγμένης» υπηρεσίας πολλών διαφορετικών «συντελεστών» της. Ο Πίνακας ΙΙ που ακολουθεί αναφέρεται σε ορισμένα βασικά μεγέθη της χώρας μας:

Σε σχέση με τον Πίνακα ΙΙ, οφείλουμε να διαλευκάνουμε ορισμένες παραμέτρους του, έτσι ώστε να κατανοήσουμε τις τεράστιες αδυναμίες, εάν όχι την «προδοσία», της πολιτικής της χώρας μας (της ΕΕ επίσης):

(α) Σε σχέση με την τεράστια αύξηση του δημοσίου χρέους το 2009, σύμφωνα με την Τράπεζα της Ελλάδας, **το έλλειμμα και το χρέος αναθεωρήθηκαν προς τα πάνω για την περίοδο 2006-2009**, με βάση την ανακοίνωση της Eurostat (15.11.2009) – μία ενέργεια την οποία μάλλον προκάλεσε η κυβέρνηση μας, «καταγγέλλοντας» την προηγούμενη (!).

Συγκεκριμένα, για το 2009 το έλλειμμα της γενικής κυβέρνησης αναθεωρήθηκε από 13,6% του ΑΕΠ σε 15,4% του ΑΕΠ, ενώ το **δημόσιο χρέος αναθεωρήθηκε από 115,1% του ΑΕΠ (273.407 εκ. €), σε 126,8% του ΑΕΠ (298.032 εκ. €)** – εν μέσω παγκόσμιας

ύφησης και πιστωτικής συρρίκνωσης (!). Ίσως οφείλει να σημειωθεί εδώ ότι, σύμφωνα με την αντιπολίτευση, το έλλειμμα επιβαρύνθηκε τεχνητά κατά τουλάχιστον 4% (από το 9,6% στο 13,6%), με την βοήθεια της μεταφοράς δαπανών περί τα 10 δις € (από το 2010 στο 2009), καθώς επίσης της σκόπιμης μείωσης των εσόδων («ακύρωση» φόρων, μη πρόταξη της φορολογικής περαίωσης κλπ).

Τη μεγαλύτερη επίδραση στην αύξηση του δημόσιου χρέους του 2009 είχε η **«αναταξινόμηση» των δημοσίων επιχειρήσεων του ευρύτερου δημόσιου τομέα και η άμεση, η όχι σταδιακή δηλαδή ένταξη τους στη γενική κυβέρνηση**. Η απίστευτη αυτή ενέργεια, της κυβέρνησης μας ουσιαστικά, εν μέσω παγκόσμιας ύφησης και προβλημάτων της Ευρωζώνης, είχε σαν αποτέλεσμα να επιδεινωθεί το χρέος μας κατά **7,7% του ΑΕΠ**. Το δημόσιο χρέος μας επιβαρύνθηκε επί πλέον κατά **2,3% του ΑΕΠ**, από την καταγραφή παλαιότερων συμφωνιών ανταλλαγής (swaps) – επίσης, κατά **2% περίπου** από διάφορες άλλες αναπροσαρμογές.

(β) Για το επόμενο έτος, η αύξηση του λόγου του χρέους προς το ΑΕΠ, **από 126,8% το 2009 σε 142,48% το 2010**, οφείλεται κυρίως στους εξής παράγοντες: (1) στο εκτιμώμενο έλλειμμα για το 2010 (9,4%), (2) στην ανάληψη χρεών των νοσοκομείων (2,3% του ΑΕΠ), (3) στη χρηματοδότηση του ταμείου χρηματοπιστωτικής σταθερότητας (1,1% του ΑΕΠ), (4) στη μείωση του επιπέδου του ΑΕΠ (1,9% του ΑΕΠ) και (5) σε εκτιμώμενο ταμειακό υπόλοιπο ύψους 1,1% του ΑΕΠ στις 31.12.2010.

Ουσιαστικά λοιπόν, η αναπροσαρμογή των μεγεθών της οικονομίας μας βασίσθηκε σε «εξωγενείς», μη επαναλαμβανόμενους παράγοντες, με απώτερο στόχο την, κατά κάποιον τρόπο, «εικονική», προφανώς σκόπιμη και ραγδαία επιδείνωση του – αφού τίποτα ανάλογο δεν συνέβη στην Ισπανία, στην Ιταλία κλπ. Για παράδειγμα, εάν συνυπολογίσουμε στις Η.Π.Α. τα ελλείμματα των επί μέρους Πολιτειών (στη Γερμανία των ομοσπονδιακών κρατιδίων κλπ), τότε το δημόσιο χρέος (Πίνακας ΙΙΙ) δεν θα ήταν πια 94,3% του ΑΕΠ, αλλά **113,7% του ΑΕΠ** (ενδεχομένως πολύ

υψηλότερο, αφού και στις Η.Π.Α. υπάρχουν πιθανότατα «αναπροσαρμοσίμα» οικονομικά μεγέθη).

ΠΙΝΑΚΑΣ ΙΙΙ: Βασικά μεγέθη της αμερικανικής Οικονομίας, σε τρις \$ (Δεκέμβριος του 2010)

Συνεχίζοντας, όπως διαπιστώνουμε από τον **Πίνακα ΙΙ**, οι δαπάνες της Ελλάδας αυξήθηκαν κατά 31,29 δις € από την 01.01.2007 έως και το 2009, ενώ τα έσοδα μόλις κατά 4 δις € – γεγονός απόλυτα φυσιολογικό, όσον αφορά βέβαια τα έσοδα, αφού το ΑΕΠ μας αυξήθηκε τεχνητά (οπότε δεν συνοδευόταν από ανάλογα μεγαλύτερα έσοδα). Από την άλλη πλευρά, το δημόσιο χρέος μας από το 2008 έως το 2010 (σε τρία μόλις χρόνια), **αυξήθηκε κατά 70 δις €** – ενώ μόνο το 2010 αυξήθηκε κατά **32 δις €** επειδή, στο ήδη «διογκωμένο» έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού (19,5 δις €), προστέθηκαν τα χρέη των νοσοκομείων, καθώς επίσης τα άλλα μεγέθη που αναφέραμε, **για πρώτη φορά και όλα μαζί.**

Αντί δηλαδή να συμπεριλάβουμε τα χρέη αυτά σταδιακά στο δημόσιο χρέος, υποχρεωθήκαμε από τους «εταίρους» μας, με πρωτοβουλία δυστυχώς της κυβέρνησης μας, στην άμεση «καταγραφή» τους, παράλληλα με την μείωση του ΑΕΠ μας (ύφεση 4,5%) – λόγω των καταστροφικών μέτρων του ΔΝΤ, τα οποία περιόρισαν ακόμη περισσότερο τα έσοδα του δημοσίου, αυξάνοντας δυσανάλογα τις δαπάνες (κόστος ανεργίας, αποζημιώσεις λόγω εθελουσίας εξόδου κλπ).

Έτσι, ο δείκτης **Δημόσιο χρέος/ΑΕΠ επιδεινώθηκε κατά 38 ολόκληρες μονάδες (2007-2010)**, επειδή ο «παρανομαστής» (ΑΕΠ) μειώθηκε και ο «αριθμητής» (δημόσιο χρέος) αυξήθηκε, οδηγώντας μας στα νύχια των αγορών – σε ένα δρόμο χωρίς επιστροφή, αφού τα **αυξημένα επιτόκια, η ανεργία, η πιστωτική συρρίκνωση, η ύφεση, ο φορολογικός πληθωρισμός κλπ, θα επιδεινώνουν συνεχώς τα μεγέθη του προϋπολογισμού μας.**

Προφανώς, εάν αυτά που περιγράψαμε παραπάνω (συν πολλά άλλα, όπως το «παιχνίδι» με τις ανοιχτές πωλήσεις των ελληνικών ομολόγων με T+10 από την T+E κλπ), συμβούν σε

οποιαδήποτε χώρα του κόσμου η οποία, εκτός των άλλων, δεν έχει τη δυνατότητα «νομισματικής» πολιτικής, τα αποτελέσματα θα είναι τα ίδια και χειρότερα – η **ραγδαία, «τεχνητή» προφανώς επιδείνωση των οικονομικών δεικτών της, με στόχο την εξαθλίωση των Πολιτών της και την υποδούλωση τους στις αγορές.** Στον Πίνακα IV τώρα που ακολουθεί (επίσης αναμορφωμένος με τα πρόσφατα στοιχεία της ΤτΕ), αναφέρονται ορισμένα άλλα μεγέθη της οικονομίας μας.

ΠΙΝΑΚΑΣ IV: Μεγέθη κρατικού προϋπολογισμού σε εκ. €

Όπως φαίνεται από τον Πίνακα IV, οι τόκοι το 2011 θα είναι κατά 6,2 δις € υψηλότεροι, σε σχέση με το 2007, με αποτέλεσμα την αύξηση των πρωτογενών δαπανών του τακτικού προϋπολογισμού (χωρίς το **ΠΔΕ** – Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων). Φυσικά το πρόγραμμα αυτό (ΠΔΕ), το οποίο κάθε άλλο παρά δημόσιες επενδύσεις αφορά (άρθρο μας) αλλά, αντίθετα, **«σκοτεινές δαπάνες» του δημοσίου,** παραμένει ουσιαστικά στο απυρόβλητο.

Ολοκληρώνοντας, οι τόκοι και τα χρεολύσια το 2011 (**44 δις €**) **υπερβαίνουν το 80% των εσόδων του 2010** – καταδικάζοντας προφανώς τη χώρα μας οριστικά και «αμετάκλητα». Φυσικά, οι πρωτογενείς δαπάνες του τακτικού προϋπολογισμού μας (ΤΠ), αυτές δηλαδή για μισθούς, συντάξεις, ασφάλειες κλπ, καλύπτονται πλήρως από τα έσοδα του κράτους – οπότε, η **«βοήθεια» εκ μέρους των ΔΝΤ-ΕΕ, ειδικά από το 2011, καλύπτει ουσιαστικά μόνο τους δανειστές μας.**

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η Ελλάδα είναι μία πολύ πλούσια χώρα και σε καμία περίπτωση χρεοκοπημένη – αφού, **απέναντι στο δημόσιο χρέος της, ευρίσκονται πολύ περισσότερα περιουσιακά στοιχεία.** Αρκεί να τη συγκρίνει κανείς με τη Μ. Βρετανία, η οποία διαθέτει μηδενικά περιουσιακά στοιχεία, ενώ **πουλάει πλέον ακόμη και τα δάση της,** για να καταλάβει σε πόσο καλή θέση ευρίσκεται. Πόσο μάλλον όταν, το συνολικό χρέος της Ελλάδας, δημόσιο και ιδιωτικό

είναι, όπως έχουμε επανειλημμένα τεκμηριώσει με Πίνακες, το **χαμηλότερο στην Ευρωζώνη.**

Εν τούτοις η Ελλάδα, οδηγούμενη έντεχνα από τις «αγορές», καθώς επίσης από κάποιους «διατεταγμένους» λειτουργούς της, στην αδυναμία πληρωμής των χρεών της, έχει αφενός μεν υποχρεωθεί στην καταστροφική πολιτική του ΔΝΤ (με στόχο τη λεηλασία της, καθώς επίσης την υποταγή της στο Καρτέλ), **αφετέρου στην πλήρη σχεδόν απαξίωση των περιουσιακών στοιχείων της** – έτσι ώστε να πουληθεί σε «τιμή ευκαιρίας» το σύνολο των παγίων της.

Παρά τις τεράστιες δυσκολίες όμως, με τις οποίες ευρίσκεται αντιμέτωπη, **μπορεί να τα καταφέρει – μετατρέποντας τον κίνδυνο σε ευκαιρία.** Αρκεί βέβαια να συνειδητοποιήσει τα μεγάλα διαπραγματευτικά της πλεονεκτήματα (**δεν είναι δυνατόν να αποτελεί συστημικό κίνδυνο μία τράπεζα και όχι μία χώρα**) αντιστρέφοντας εντελώς τα δεδομένα – καθώς επίσης να εκμεταλλευθεί τις ίδιες τις αγορές (ασφαλιστική βόμβα μεγατόνων), στο δικό τους «πεδίο μάχης» και με τις δικές τους «έντιμες» μεθόδους.

Φυσικά οφείλει πλέον να επιδιώξει ριζικές λύσεις οι οποίες, εκτός από την αλλαγή πολιτεύματος (με στόχο την επιτυχή καταπολέμηση της πολιτικής διαφθοράς), πρέπει να επικεντρωθούν στην επίλυση του προβλήματος του δημοσίου χρέους – χωρίς φυσικά την καταναγκαστική εκποίηση δημόσιας περιουσίας ή την πώληση των κοινωφελών επιχειρήσεων της. Πιθανότατα δε η καλύτερη λύση σήμερα (εάν δεν καταφέρουμε τη διαγραφή των απεχθών χρεών), η οποία δεν μπορεί να θεωρηθεί σε καμία περίπτωση «ανέντιμη», είναι **η αποπληρωμή του χρέους της πατρίδας μας, με 40 ισόποσες ετήσιες δόσεις και με επιτόκιο ίσο με το βασικό της ΕΚΤ** – με το επιτόκιο δηλαδή που δανείζονται οι τράπεζες

Στην περίπτωση αυτή, όπως έχουμε ήδη αναλύσει, τα χρεολύσια (δόσεις) θα ήταν της τάξης των 9 δις € ετήσια, ενώ οι τόκοι (1%) θα ανερχόταν στα 3,6 δις € τον πρώτο χρόνο –

μειούμενοι στη συνέχεια. Συνολικά λοιπόν, η επιβάρυνση μας θα ήταν το ανώτατο **12,6 δις € ετήσια** – ένα μέγεθος με το οποίο θα μπορούσαμε πιθανότατα να ανταπεξέλθουμε, ειδικά εάν μας εξοφλούσε η Γερμανία.

Ταυτόχρονα βέβαια, **πρέπει να εκδιωχθούν πάση θυσία τόσο οι σύνδικοι πτώχευσης από τη χώρα μας (ΔΝΤ), όσο και οι διεφθαρμένοι πολιτικοί ή οι «πολυεθνικοί διαφθορείς»**, ενώ δεν θα υπάρχει κανένας λόγος λήψης νέων «μέτρων λιτότητας» αφού, απλά με την εξοικονόμηση δαπανών, οι οποίες οφείλονται στη σπατάλη του δημοσίου, **ειδικά στο ΠΔΕ**, θα μπορούσαμε να μηδενίσουμε το έλλειμμα.

Η «διατηρήσιμη» τώρα μη λήψη νέων μέτρων, θα μπορούσε να λειτουργήσει θετικά στην αύξηση της κατανάλωσης – κατ'επακόλουθο, στην αύξηση του ΑΕΠ μας, η οποία θα ακολουθούσε σίγουρα, **αφού θα επέστρεφε η αισιοδοξία στην Ελλάδα και θα σταματούσε να εφαρμόζεται η καταστροφική, υφεσιακή και αντιαναπτυξιακή πολιτική του ΔΝΤ** (μειώσεις μισθών, τεράστια ανεργία, στασιμοπληθωρισμόςκλπ).

Η αύξηση του ΑΕΠ με τη σειρά της θα είχε σαν αποτέλεσμα, αφενός μεν τη μείωση του ελλείμματος σαν ποσοστό επί αυτού, αφετέρου την αύξηση των εσόδων του δημοσίου. Με δεδομένο ότι, τα έσοδα του δημοσίου ανέρχονται (2010) στο 22% περίπου του ΑΕΠ μας, **η πραγματική αύξηση του ΑΕΠ κατά 10 δις € (παράδειγμα), θα απέφερε αυτόματα επί πλέον έσοδα 2,2 δις € στο δημόσιο.**

Η επένδυση τώρα αυτών των επί πλέον εσόδων στην οικονομία, θα μπορούσε να προκαλέσει μία επόμενη αύξηση του ΑΕΠ, επόμενα επί πλέον έσοδα, επανεπένδυση τους και «ούτω καθ'εξής» (υγιής **ανοδικός σπειροειδής κύκλος**, στηριζόμενος στο cash flow και όχι στο δανεισμό), οδηγώντας τη χώρα μας στη θέση που πραγματικά της αξίζει.

Βασίλης Βιλιάρδος (copyright)
viliardos@kbanalysis.com

Ο κ. Β. Βιλιάρδος είναι οικονομολόγος, σύμβουλος επιχειρήσεων, πτυχιούχος της ΑΣΟΕΕ Αθηνών, με μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο του Αμβούργου.

Ευχαριστούμε τον ίδιο, για την άδεια παραχώρησης του άρθρου, προς αναδημοσίευση.

19 Φεβρουαρίου 2011

Κατηγορία: Εργατικό Κίνημα Οικονομία

Πηγή άρθρου: K&B Analysis

(Φωτό: wikimedia)